

1. La màquina infernal

La Rebecca Winter, una noia espavilada, alegre i pobra, havia arribat als setze anys sense haver vist explotar cap bomba. Ben mirat, no era una fita gaire extraordinària. L'any 1882, Londres no era més explosiu del que ho és ara, però tampoc no ho era menys, perquè la dinamita ja s'havia convertit en una poderosa arma política.

Malgrat tot, aquell agradable matí de maig, la Becky no pensava pas en bombes. Lluïa un sol esplèndid i el cel estava esquitxat amb petits núvols gruixuts que semblaven traços blancs en una tela blau marí. I mentrestant, la Becky caminava per un carrer d'arbres arrenclerats a St. John's Wood, al nord de Londres, pensant en verbs alemanys. Estava a punt de conèixer la seva nova alumna –i la primera, de fet–, i estava nerviosa perquè volia causar una bona impressió i fer un bon paper.

Duia un abric una mica tronat i un barret passat de moda, i tenia un forat a la sola de la bota dreta. Però a la Becky tant li feia. El carrer era sec i feia un aire fresc, i el jove del canotier de palla li havia dedicat una mirada que s'hauria pogut descriure ben bé com a interessada, i la Becky se sentia radiant, perquè era una dona independent, o si més no, s'hi acostava. Amb el cap ben alt, havia fet cas omís de l'encurió jove del canotier, havia donat un cop d'ull al nom del carrer per assegurar-se que no s'equivocava i havia enfilat cap a una avinguda flanquejada per vil·les elegants.

L'alemany era l'idioma matern de la Becky. La seva segona llengua era l'anglès; la tercera, l'italià; la quarta, el francès; la cinquena, el castellà; començava a dominar el rus i ja sabia renegar en polonès i en lituà. Vivia amb la seva mare i la seva àvia en una modesta pensió situada al racó més humil de Maida Vale, on la seva mare feia d'il·lustradora de novel·les barates i de publicacions sensacionalistes. Hi vivien d'ençà que s'havien vist obligades a exiliar-se de l'Europa central, quan la Becky tenia tres anys, i havien subsistit gràcies a la seva diligència i a la xarxa local d'exiliats tant del seu país com d'altres nacions: un grup de persones pobres, sorolloses, combatives, generoses i intel·ligents procedents de gairebé tots els racons d'Europa. Per a la Becky era tan natural pensar en diverses llengües com tenir assumit que havia de treballar per guanyar-se les garrofes, i era per això que la combinació de les dues coses li semblava una solució ben lògica.

Però, al mateix temps, la irritaven les limitacions a què estava sotmesa. Com totes les persones amb un aspecte poc romàntic (era més aviat rabassuda, tenia uns ulls negres, brillants i encuriosits, unes galtes que s'enrojolaven amb massa facilitat i uns cabells foscos i rebels), la Becky estava convençuda que tenia un esperit de bandolera. Frisava per protagonitzar alguna aventura. De moment, però, l'únic episodi romàntic de la seva vida es reduïa a un intercanvi amb un ajudant de carnisser, quan ella tenia dotze anys. El noi li havia venut un cigarret a canvi d'un petó. Ella ni tan sols se l'havia fumat, perquè el noi li havia dit que els cigarrets eren nocius a les dones, i que fins i tot les podien fer parar boges. Finalment, s'havien assegut entre els arbustos i havien compartit el cigarret, i la Becky havia vomitat a les botes del noi: s'ho mereixia. De tota manera, aquella experiència no havia satisfet la set aventurera de la Becky, que

somiava en alfanges, pistoles i conyac, i s'havia hagut de conformar amb cafè, llapis i verbs.

Malgrat tot, els verbs tenien les seves compensacions. El funcionament de les llengües la fascinava, i si no podia viure amb una colla de bandolers en una cova siciliana, com a mínim es prepararia per estudiar lingüística i filologia a la universitat. Però, com que els estudis valien diners, havia seguit l'exemple de molts exiliats i havia posat un anunci en què oferiria els seus serveis com a professora d'idiomes, especialitzada en alemany i italià.

Havia rebut una resposta gairebé immediata.

Tan immediata com curiosa, de fet. Un jove cavaller, que havia insistit a parlar anglès –tot i que tant la Becky com la seva mare de seguida havien deduït que s'hauria sentit més còmode parlant alemany–, la volia contractar perquè anés cada matí a casa seva, al número 43 de Church Road, a St. John's Wood, per impartir classes a una tal senyoreta Bevan. Li va oferir un sou molt generós i de seguida es va fer palès que el cavaller (un home molt jove) se sentia incòmode. Quan se'n va haver anat, la Becky i la seva mare es van passar unes quantes hores especulant sobre l'home. La Becky estava convençuda que era un anarquista; la seva mare, en canvi, estava tant o més convençuda que la filla que era un membre de la noblesa, potser fins i tot un príncep.

–Jo n'he vist, de prínceps, i tu no –va dir la dona–. Fes-me cas, és un príncep. I ella deu ser...

No tenien prou arguments per començar a elucubrar sobre la senyoreta Bevan. Devia ser jove? Gran? Una nena? Una espia bonica i sinistra?

«De seguida ho esbrinaré», va pensar la Becky, mentre avançava per Church Road. Quan estava a punt d'obrir la tanca

del número 43, una casa pintada de blanc on s'arribava per un caminet ombrejat per llorers esponerosos, algú li va dir:

–Disculpi, senyoreta.

La Becky es va aturar sorpresa. Era el jove del canotier. Com l'havia seguida fins allà?

Tenia poc més de vint anys, una expressió viva i múrria, els ulls verds i els cabells del mateix color que el barret de palla. També destil·lava un aire que la Becky no va saber acabar d'identificar: tenia l'aspecte d'un cavaller, però hi havia un no sé què en el seu tarannà confiat que deixava entreveure lligams amb estables, bambolines i tavernes de mala mort.

–Què vol? –va dir la Becky.

–Coneix la jove que viu en aquesta casa?

–La senyoreta Bevan? Doncs la veritat és que no, encara no. Li vinc a fer classes d'alemany. Però, qui és vostè? I per què ho vol saber?

El noi es va treure una targeta de la butxaca de l'armilla i la hi va ensenyar. Hi posava: «J. Taylor, detectiu privat», seguit de l'adreça d'una botiga de fotografia de Twickenham. La Becky estava una mica desorientada.

–És un detectiu de debò? Què està investigant?

–Tinc indicis que apunten que la senyoreta Bevan podria ser una persona que he estat buscant –va respondre el jove–. Però no la vull pas entretenir. Em vol dir el seu nom?

–Sóc la senyoreta Rebecca Winter –va dir la Becky, amb fredor–. I ara, dispensi'm, si us plau.

Llançant-li una llambregada carregada d'ironia, el jove es va apartar, es va posar el barret una mica inclinat amb molta desimboltura i se'n va anar. La Becky va parpellejar i va respirar fondo; tot seguit, va recórrer el caminet d'entrada i va trucar al timbre.

L'esguard que li va dedicar la tibada minyona que va obrir la porta va ser molt revelador: era evident que l'aspecte de la nouvinguda no li agradava gota. La Becky sabia aixecar una cella amb aire despectiu sempre que convingués, però, malauradament, l'efecte es va espatllar una mica quan va ensopegar amb l'estora del peu de l'escala.

—Esperi's aquí. —La minyona la va fer passar a una saleta que hi havia al costat del vestíbul i va tancar la porta en sortir.

La Becky era en una cambra acollidora que donava a la façana principal. A través de la finestra oberta es veia el cel blau i les fulles verdes dels arbres, i es respirava l'aire fresc de fora. Els mobles eren bons però massa voluminosos, i en aquella habitació semblaven fins i tot una mica opressius. No hi havia llibres i els quadres eren lletjos. L'única cosa que li va cridar l'atenció era un estereoscopi. La Becky el va agafar per mirar la imatge de més a prop. Era la fotografia d'una nena amb la roba esparracada, asseguda a la falda d'un home prim i bigotut. Al revers hi havia impresa la lletra d'una cançó sentimental.

—Què coi et penses que fas?

La Becky es va sobresaltar i de poc no li cau la fotografia a terra. Es va girar cap a la porta i va veure una jove prima i morena que la mirava desconfiada.

—Em sap greu —va dir la Becky—. La senyoreta Bevan, suposo...

—Qui ets?

—Em dic Becky Winter i sóc la seva professora.

—I què hi feies, amb això a les mans? —La noia va mirar l'estereoscopi amb les celles arrufades.

—És que m'agraden les estereografies, però no hauria d'haver tocat res...

–Hum –va fer la senyoreta Bevan, que va entrar a la sala i va escodrinyar la Becky. Llavors, es va asseure en una butaca, al costat de la finestra oberta, s’hi va arreparar amb aire mandrós i va observar la Becky amb una mirada lànguida i encuriosida, com si la situació la divertís.

No era una noia especialment atractiva. En primer lloc, era massa escanyolida. Tenia un rostre viu i angulós, i un posat desafiador. Duia una roba massa cridanera i la seva veu rogallosa deixava entreveure l’accent *cockney* dels barris baixos de Londres. No obstant això, tenia uns ulls que feien goig, grossos i foscos, i es movia amb una elegància felina. La Becky no va poder evitar sentir-se atreta per la vulnerabilitat i la dolçor que la noia traspuava sota aquella màscara burleta.

–Què és aquesta història de la professora?

–Herr Strauss m’ha contractat perquè li faci classes d’alemany.

–Demostrea-m’ho.

La Becky va parpellejar.

–No en sabia res, vostè?

–Aquí podria entrar qualsevol i explicar-me una bola. Podries ser una assassina o alguna cosa per l’estil; podries portar una pistola a la bossa. Com puc saber que ets la persona que dius que ets?

–Dona... Porto els llibres, miri. No li han dit que venia?

–Potser sí.

La senyoreta Bevan es va estirar una mica i es va tornar a relaxar. No desconfiava pas d’ella, va pensar la Becky; només estava avorrida. Li feia dinou o vint anys. La Becky va començar a fer conjectures; ara que l’havia vista, quina relació hi devia haver entre aquella jove i el misteriós Herr Strauss? Tothom sabia que St. John’s Wood era un barri on els senyors acabalats posaven cases a les seves amants.

–Per què t’has tornat vermella? –va preguntar la senyoreta Bevan.

–No m’he tornat pas vermella. Va, val més que comencem. Ha estudiat alemany alguna...?

–Buf, prou. Qui era l’home de l’entrada?

–El jove del barret de palla? Un detectiu. M’ha donat la seva targeta.

La Becky la va allargar a la senyoreta Bevan, que només va arrufar les celles i la va deixar caure sobre la tauleta de bambú.

–Un detectiu –va dir, amb aire fatigat–. Ximpleries. Segur que era un periodista. Saps jugar al Halma?

–Sí, però...

–O a aquest..., com es diu? Me’l van regalar dilluns i encara no hi he jugat. Ara no me’n recordo, del nom... –La noia es va aixecar d’un salt i es va acostar a una prestatgeria plena de caixes de colors llampants que contenien jocs infantils i de taula.– Cada tarda jugo a aquestes coses amb Herr Strauss –va afegir–. Com es diu aquest?

Mirava la caixa amb els ulls entretancats, com si necessités ulleres però fos massa presumida per dur-ne.

–Es diu ludo o parxís –va respondre la Becky–. Però potser seria millor que...

–Hi saps jugar?

–Suposo que en podríem llegir les instruccions... Però, no li hauria d’ensenyar alemany, jo? Al capdavall, Herr Strauss em paga per fer-li classes.

–Quant et paga?

–Mitja corona l’hora.

–Molt bé, doncs si jugues al Halma amb mi, jo et pagaré el doble. Va.

–No. Jugaré gratis. Però també t’he d’ensenyar alemany. És el que vam acordar amb Herr Strauss.

La senyoreta Bevan va fer una ganyota de disgust, es va deixar caure al sofà i va examinar la Becky amb la mirada.

–De manera que ets honrada, eh?

–No ho sé. No he tingut mai la temptació de no ser-ho. Per què ho diu?

–Vols que t’expliqui un secret?

–Com vulgui. Però amb prou feines em coneix.

–No conec ningú més –va dir la senyoreta Bevan, amb un punt d’amargor–. Només conec la cuinera i el mosso, i la minyona, que és una harpia astuta i conspiradora; ni l’hora, no li donaria... M’estic tornant boja, aquí tancada com una gallina en un galliner. No sé llegir ni escriure...

–És aquest, el secret?

–Una part. El príncep t’hauria d’haver dit que m’ensenyessis a llegir i a escriure, en comptes de fer-me aprendre alemany.

–El príncep? –va exclamar la Becky–. Herr Strauss, vol dir? És aquesta l’altra part del secret?

–Una part de l’altra part, sí. Però segur que ja ho havies endevinat, oi?

–La meva mare ho va endevinar. Quin príncep és? De quin país?

–El príncep Rodolf de Razkàvia. No en deus pas haver sentit a parlar mai, d’aquest país, oi?

La Becky va parpellejar i va notar que li faltava una mica l’aire.

–Sí que n’he sentit a parlar, sí. Però, per què...? Vull dir... Em pensava...

–Ell està en perill. No sé si m’hauria d’haver refiat de tu. Potser m’he equivocat explicant-t’ho. Podries ser socialista, de fet, o alguna cosa pitjor...

–Quin mal hi ha a ser socialista? –va preguntar la Becky, astorada.

–No els puc veure. Jo sóc conservadora, de tota la vida.

–Però si ni tan sols pot votar!

–Bah! No cal votar per demostrar la teva lleialtat a la Corona. Els que voten socialista no saben el que els convé. Fan falta reis, reines, prínceps... I conservadors. I princeses, encara que no sàpiguen llegir...

La Becky va pensar que no l'havia sentida bé.

–Un moment. Ha dit «princeses»?

–Sí. Ens hem casat. Ara sóc princesa. –La Becky l'observava bocabadada. La senyoreta Bevan va deixar anar una rialleta. – És veritat. Tinc la prova que ho demostra –va afegir. Llavors, es va aixecar del sofà i va obrir un calaix de l'escriptori de noguer.

Va allargar un document doblegat a la Becky, que el va desplegar i va veure que era un certificat de matrimoni. El casament, oficiat a l'església catòlica de St. Patrick de Manchester, a Hickson Street, havia unit la senyoreta Adelaide Bevan i Sa Altesa Reial el príncep Rodolf Eugeni Guillem August Josep von und zu Eschten und Ritterstahl. Figuraven com a testimonis el senyor Albert Suggs i la senyoreta Emily Thwaite. El príncep havia signat com a Rodolf i ella havia firmat simplement amb una X.

–És el certificat, oi? O potser m'he equivocat i t'he donat la llista de la bugada? –va dir la senyoreta Bevan, en un to que denotava amargor.

La Becky li va tornar el certificat i va pensar que potser li havia de fer una reverència.

–No tinc paraules –va dir.

–Ah, no? Doncs jo estic ben fastiguejada, coi. No tinc ni la més mínima idea del que faré.

–Però, com...? Per què...?

–Hi va insistir ell. I com que és tan bon jan... Si haguessis passat el que he passat jo, no la rebutjaries mai, l'oportunitat de millorar. Però hauria d'haver dit que no. Ara me n'adono.

–I per què a Manchester?

–Per discreció. Havia de ser una església catòlica, evidentment, i en Rodolf no volia que ningú se n'assabentés i provés d'impedir-la, de manera que no la podíem celebrar a Londres. Per això vam anar a una església minúscula i polsegosa que hi havia darrere una fàbrica. Vam agafar els testimonis del carrer, no en sabien res, i el capellà era un iaio que repapiejava i feia pudor de whisky. Es va passar la cerimònia sencera eixugant-se el nas amb la màniga perquè no notéssim res. Però el casament és legal, està tot firmat i segellat. Sóc una princesa de cap a peus, Becky. Et puc dir Becky, oi? Tu no cal que em diguis «Altesa». Em pots dir Adelaide.

–Però, no n'està al corrent ningú més? I la família reial? I la cort? I els súbdits? Què diran quan se n'assabentin?

La senyoreta Bevan va aixecar els braços amb un gest d'impotència i es va tornar a arreparar al sofà.

–No en tinc ni idea –va respondre.

La Becky feia uns ulls com unes taronges. Com més voltes hi donava, menys se'n sabia avenir. El casament d'un príncep era un esdeveniment d'alta política internacional en el qual participaven reis, reines i caps d'Estat; calia consultar ambaixadors, signar tractats i examinar minuciosament totes les repercussions dinàstiques i diplomàtiques. Com se li havia pogut acudir, a aquell príncep, endur-se la seva amant analfabeta a Manchester i casar-s'hi en secret? Potser era tan ingenu com la mateixa Becky quan, amagada entre uns arbustos, s'havia fumat el primer cigarret amb el seu fornit xicot...

A més a més...

–Et pensaves que no havia sentit mai a parlar de Razkàvia, oi? –va dir la Becky amb timidesa–. Doncs sí que n’havia sentit a parlar. I saps per què? Perquè resulta que hi vaig néixer. Sóc ciutadana de Razkàvia.

La senyoreta Bevan la va mirar embadocada. De sobte, va començar a bramar.

–Ets una espia! –va cridar, i tot seguit es va aixecar i va començar a donar cops de peu contra el terra encerat–. Has vingut aquí a ficar el nas, oi? Qui et paga, eh? De quin bàndol ets? Treballes per als alemanys? Per als russos? Si tingués una pistola, t’engegaria un tret ara mateix. Bruixa! Com pots ser tan vil? Hipòcrita! Quines penques! Com goses presentar-te aquí com si no haguessis trencat mai cap plat? I resulta que l’únic que volies era...

–Per què no xapes la boca, eh? –li va engegar la Becky, empipada. Era una expressió que encara no havia fet servir, però li va funcionar. La senyoreta Bevan va parpellejar sorpresa i va callar a contracor.– Amb mi val més que no t’enfadis –va afegir la Becky–. És veritat que sóc ciutadana de Razkàvia, però no tenia ni idea de qui era el príncep i, evidentment, no sóc cap espia. De debò penses que podria traïr el príncep del meu país, ara que sé qui és?

–I què hi fas, vivint aquí?

–Estem exiliades.

–Per què?

–No n’has de fer res.

–Al contrari, perquè ara sóc una princesa en tota regla i, per tant, tinc dret a saber qui és la meva professora. Seu i explica-m’ho tot. I no t’enfadis amb mi. La veritat és que dubto que siguis cap espia: de seguida et tornes vermella.

La Becky va ensumar i es va asseure amb fredor; no era conscient que s'hagués aixecat.

–D'acord –va dir–. T'explicaré per què som a l'exili. El meu pare, que era advocat, va intentar crear un moviment per establir la democràcia i el van empresonar. A la presó va contraure el tifus i es va morir. I llavors, la meva mare, la meva àvia i jo vam marxar del país i vam venir a viure aquí. I ja està.

–Per tant, és força probable que no siguis partidària del príncep...

–No va ser la família reial, sinó els tribunals, els que van enviar el meu pare a la presó. Jo no tinc res en contra del príncep Rodolf.

La senyoreta Bevan, o la princesa Adelaide, va arquejar una cella amb incredulitat, va fer que sí amb desgana, es va asseure i es va començar a estirar un fil del vestit. Al cap d'una estona, va aixecar el cap i va llançar una mirada d'impotència a la Becky.

–Què et sembla que he de fer?

La Becky va inflar les galtes, sense saber què dir.

–Mira, en primer lloc, trobo que hauries d'aprendre a llegir i a escriure. No pots anar pel món signant amb una X.

–Tens raó, suposo –va concedir l'Adelaide, aixecant-se–. Som-hi. Per on comencem?

La Becky va mirar al voltant. A la sala no hi havia cap llibre, però tenien el tauler de ludo obert davant seu.

–Podries començar per aprendre a llegir les normes dels jocs. Com que ja les coneixes, no et costarà gaire. I els colors, que sempre són una cosa bonica i fàcil d'aprendre. Aquí posa «vermell».

Van posar fil a l'agulla i, al cap de mitja hora, l'Adelaide ja sabia llegir «inici», «casa», «final» i els quatre colors.

–També hauràs d'aprendre a escriure –va dir la Becky–. Aquesta tarda et buscaré un quadern de cal·ligrafia perquè aprenguis a fer una lletra ben polida. La veritat és que hauràs d'aprendre moltes coses, no trobes? Necessites alguna cosa més que una mestra que t'ensenyi a llegir i a escriure. El que tu necessites és...

No va poder acabar la frase perquè, en aquell precís instant, va explotar la bomba. Es va sentir un esclat eixordador i un cop d'aire molt fort va alçar les cortines i va tancar la finestra de cop. Es van esmicolar els vidres i les dues noies es van ajupir d'instint. La Becky va agafar els papers que hi havia a la taula i l'Adelaide es va arraulir al sofà, amb els ulls esbatanats.

Passat l'ensurt inicial, la Becky es va aixecar d'un salt i es va acostar corrents a la finestra per veure què havia passat. L'Adelaide la va seguir. Un moment abans de la detonació, la Becky havia sentit un carruatge que s'aturava davant de la casa; recordava haver sentit un cavall que esbufegava i remenava el cap. Quan es va escampar el núvol de pols i de fum, va veure el carruatge fet miques; el cavall estava estirat a terra i es recaragolava espasmòdicament entre les vares del vehicle, i el cotxer no es movia gens. Al caminet d'entrada, il·lès i com si l'haguessin hipnotitzat, hi havia Herr Strauss, el príncep Rodolf de Razkàvia.

Durant uns moments, no es va moure ningú. Llavors, el príncep es va girar cap a la finestra, a la recerca de l'Adelaide, i el carrer va tornar a la vida: portes que s'obrien, criats que apareixien a les entrades, una mainadera amb dos nens petits que estirava el coll per mirar l'escena, un senyor corpulent que corria amb un bastó a la mà, un noi cepat de la carnisseria, amb el seu cistell ple de carn, que estudiava el cavall amb una mirada professional; i de sobte, com si hagués aparegut del no-res, el

detectiu J. Taylor, amb el seu barret de palla, es va plantar al costat del príncep i li va adreçar unes paraules.

–És el detectiu! –va exclamar la Becky amb la veu tremolosa.

L'Adelaide no va respondre. Es va limitar a observar-lo amb deteniment. En J. Taylor va donar un cop d'ull al carrer i va fer espetegar els dits cap al noi de la carnisseria, que va deixar caure el cistell de carn davant de la casa i es va treure la gorra que duia al cap.

–Vés a trucar a la policia –va sentir que deia en J. Taylor–. Afanya't tant com puguis. També necessitarem un metge perquè certifiqui la defunció d'aquest home. Si trigues menys de deu minuts, t'hauràs guanyat mitja corona. Corre!

–Jo l'he vist abans –va dir l'Adelaide en veu baixa–. Estic segura que l'he vist.

Semblava que en J. Taylor sabia perfectament què calia fer. Va demanar al senyor corpulent que es quedés al costat del cotxe desballestat, va arrencar una cortina de la porta esbotzada i va tapar el cadàver amb molta cura, es va treure una navalla de la butxaca i li va fer alguna cosa al cavall, que es va quedar immòbil. En acabat, va netejar la fulla de la navalla i es va aixecar. La seva mirada va coincidir amb la de la Becky i, tot seguit, es va posar tranquil·lament en l'Adelaide. A continuació, va entrar a la casa amb el príncep.

–T'has tornat blanca de cop –va dir l'Adelaide a la Becky, com si l'acusés.

–No m'estranya, la veritat –va dir la Becky.

–No et prova gens. Per cert, quan entri en Rudi..., el príncep, fes veure que no saps qui és.

La Becky estava a punt de protestar, però van trucar a la porta i el príncep va entrar a la saleta.

–Amor meu...

L'Adelaide se li va acostar corrent, amb aire protector, però es va aturar en sec perquè, darrere el príncep, va entrar l'hàbil detectiu del canotier de palla, que ara semblava més seriós. La Becky va tenir una sensació estranya perquè, durant un instant fugaç, en J. Taylor i l'Adelaide van intercanviar un esguard carregat d'electricitat.

El moment va passar.

El príncep feia cara d'atordit. Era evident que, a diferència de la Becky, ell no havia presenciada aquella mirada tan eloqüent. Mentre feia un esforç per sobreposar-se, va dir:

–Amor meu, em sap greu haver interromput la vostra classe, però he de demanar a la senyoreta Winter que ens deixi sols. Com deu haver comprovat, la meua vida està una mica en perill. De moment, em sembla que me n'he sortit, però no m'agradaria que vostè hagués de córrer riscos innecessaris. Aquest senyor l'acompanyarà a casa.

–No, Becky, queda't un moment –va dir l'Adelaide–. Ara mateix se n'anirà, Rudi –va afegir, i va tancar la porta, de manera que els dos homes es van quedar fora de la saleta. Llavors, amb un murmuri, va preguntar a la Becky:– Com es deia el del barret de palla? Com es deia?

–T'he donat la seva targeta. És clar, no la pots llegir –va dir la Becky, i es va acostar a la tauleta de bambú per agafar-la–. «J. Taylor, detectiu privat. Soci de Garland & Lockhart, fotògrafs, Orchard House, Twickenham...» Què et passa?

La seva alumna havia empal·lidit i s'havia posat una mà al pit. Els seus enormes ulls negres estaven oberts de bat a bat. Va arrabassar la targeta a la Becky i es va asseure a plom en una cadira. Li va tornar el color a les galtes.

–Val més que te'n vagis –va dir l'Adelaide, amb la veu rogallosa–. Vés-te'n. Et deu estar esperant. Però has de tornar, entesos?

–T’ho prometo –li va dir la Becky.

Una mica trasbalsada, va sortir de la saleta i va baixar les escales. El príncep l’esperava al vestíbul, neguitós. Quan se’n va acomiadar, la Becky va haver de reprimir l’instint de fer-li una reverència, i en acabat va sortir al jardí per reunir-se amb en J. Taylor, detectiu privat.